

CHƯƠNG VI

Hân không hề biết được những ngày đầm ấm hạnh phúc có vĩnh viễn đến với cô hay chỉ là chốc lát rồi thoáng qua nhanh, nhường vào đó là những nỗi đau triền miên không dứt?

Minh Tâm đã cố gắng vượt qua sự khó khăn, cái định kiến của cuộc đời. Nhưng anh vẫn thấy buồn, vì đó chỉ là sự gượng ép trong sự đụng chạm đối mặt với Ngọc Hân.

Giận vì sự yêu thương Ngọc Hân với mối tình đầu, đã giảm sút rất nhiều trong lòng Minh Tâm.

Dù ngồi bên nhau chung một bàn ăn bên anh, thế nhưng hai người vẫn im lặng, không ai nói với ai một lời nào.

Hân biết rằng cô đang được chồng tha thứ, nhưng Hân cũng hiểu được qua sự im lặng của chồng đối với cô tình thương đã bị suy giảm. Tâm chỉ còn quan tâm chú ý đến cái nghĩa mà thôi, vì anh thấy sự đau khổ tột cùng của Hân, mà xao lòng, không muốn Hân khổ thêm nữa.

Nhưng lúc này bên Hân. Tâm chưa biết phải đối xử ra sao trong đêm nay nữa?

Tha thứ thì tha thứ nhưng bảo quên có lẽ là không thể với Tâm rồi.

Bè ngoài âu yếm, hòa nhã nhưng nó chỉ là một cái gì đó giả tạo trong sự gượng ép.

Tâm chột thờ dài. Hân khẽ nhìn anh nhỏ giọng:

- Anh không vui được sao anh?

Tâm cười gượng siết nhẹ vai Hân âu yếm:

- Đừng để ý đến anh Hân ạ! Vì cần có thời gian...

Hân ghen ngào chính vì nàng đã đem lại vết thương lòng rỉ máu, phải có thời gian để hàn gắn nỗi buồn thương đau.

Niềm sung sướng yêu đời rực rỡ của Tâm cũng đã mất đi qua nét mặt.

Ăn xong bữa cơm khá ngon miệng, vì hai người đều đói. Mùa đông bao giờ cũng u buồn và lạnh buốt. Tâm lấy chiếc áo lạnh âu yếm khoác vào người cho Ngọc Hân.

Cả hai người đều ngỡ ngàng khi bước đến bên chiếc giường ngủ. Chiếc giường đầy xót xa cho Tâm vào đêm tân hôn.

Đau khổ hồi hận cho Hân, họ đều có ấn tượng của đêm hôm qua...

Rồi Tâm lại thấy sự ngu dại của mình, sự dối trá của Hân, đôi mắt anh chột buồn, gương mặt anh trở nên lạnh lùng ngay sau đó. Đúng là: "Người đàn ông dễ tha thứ nhưng khó quên".

Họ lẳng lẳng lên giường ngủ và khi nằm bên nhau, hai người hai thế giới riêng biệt, cả hai khoanh tay trước ngực nhìn vào khoảng không trên trần nhà.

Không khí dường như khó thở. Lâu lắm Tâm mới thiếp đi trong giấc ngủ muộn phiền có lẽ vì quá mệt mỏi về tinh thần.

Ngọc Hân nằm bên cạnh nghe tiếng thở đều đều của chồng đặt nhẹ bàn tay êm dịu qua ngực Minh Tâm.

Hân nghe tâm tư nhẹ bớt đi rồi cũng lịm dần vào giấc ngủ...

Ngọc Hân mơ màng nhìn về phía trước cho xe chạy chậm. Chiều nay Hân trở lại làm việc của mình.

Sau ngày Tâm biết sự thật, niềm tin tưởng ở Hân nhưng tưởng không gượng nổi. Rồi Hân cũng bớt buồn bởi Tâm tha thứ. Nhưng với Hân vẫn còn nỗi lo canh cánh bên lòng. Anh có vui vẻ với những ngày kế tiếp không? Hay rồi sẽ có chuyện xảy ra khi mà anh nhớ lại?

Dựng xe vào bãi xong Hân bước vào cổng Bưu điện. Hôm nay là ngày đầu sau ngày cưới Hân trở lại làm việc tiếp tục, dù Tâm không muốn cho Hân đi làm nữa...

Tiếng nhỏ Thu Hà sang lên khi Hân vừa đặt chiếc túi xách lên bàn làm việc.

- Ê nhỏ! Vui vẻ chứ! Hạnh phúc tràn đầy phải không hả?

Cố gượng cười Hân nói:

- Nhỏ này nhiều chuyện quá!

Dẫu môi nhỏ Thủy nói:

- Ông Tâm chắc chắn cung nhỏ như trứng mong vậy!

Lan Anh cũng trêu tiếp:

- Hạnh phúc mà có nhớ ba nhỏ bạn này không vậy hả?

Nỗi buồn rôi bời bời trong lòng nhưng Hân cố làm vui:

- Chẳng có gì gọi, là đau khổ, có chồng đủ đôi ắt hẳn vui hơn một mình rồi.

Chắc lưỡi Lan Anh nói:

Một câu trả lời đầy đủ hạnh phúc và sung sướng phải không Hân.

Thu Hà trách móc:

- Có chồng rồi muốn chế nhạo bọn tao đó hả Ngọc Hân?

Hân cười trêu tức:

- Ai như Hà! Xem ra cũng đẹp, nhưng chẳng anh nào dám bỏ hàng rào thưa.

Hà lên tiếng:

Làm rồi em gái ơi. Ta sẽ gọi thiệp hồng cho hai ông bà gần đây thôi.

Hân reo lên:

Dữ hả! Chỉ một thời gian ngắn mà nhỏ tiên bộ rồi đó nghe! Cũng khá đấy, tự thú trước bình minh là tốt!

Hà đổi hờn:

- Chẳng thêm. Nhỏ khó ưa số một. Rồi bắt chọt Hà vỗ tay vào vai Hân, nắm bàn tay cô kéo lại bàn của Hà ngồi.

- Ngọc Hân nè! Đẹp chuyện này qua một bên đi, nhỏ có hay gì không?

Tròn mắt Hân nhìn bạn:

- Hay chuyện gì?

Hà rí nhỏ vào tai Hân:

- Nhỏ tốt số thật, đi lấy chồng, mà Thái Điền còn đến đây tìm nhỏ đấy.

Hân nhú mày, chớp mắt lí nhí:

- Cảm ơn Hà!

Thái độ của Hân đang vui chọt buồn làm Hà thắc mắc hỏi nhỏ:

- Nhỏ sợ anh Tâm biết hả?

Hân nghe chóng mặt khi những lời báo tin của Hà. Thái Điền đến tìm cô.

Chợt giật mình Hân gặt đầu:

- !...

Hà lại tiếp:

- Hấn có vẻ buồn lắm đấy!

Nắm tay Hà, Hân siết nhẹ:

- Hà à! Mình nói thật đừng như Điền muốn phá hạnh phúc của Hân thì phải:

Hà ngạc nhiên:

- Sao lạ vậy? Hai người không hợp nhau đã chia tay như lời Hân nói cùng mình rồi mà, giờ lại phá là sao?

Hân lo ngại nhìn về mấy cô bạn gần bên nói nhỏ, khóa lấp chuyện không vui về đời cô với Thuận:

- Thật ra hấn xin cưới Hân nhưng mình không chịu, nếu hấn thù và cho rằng Hân ham chuộng kẻ có quyền cao chức rộng.

Hôm đám cưới Hân thấy Điền đứng bên kia đường nhìn sang nhà Hân lúc gia đình anh Tâm đưa xe đến rước dâu. Lúc ấy Hân nghĩ là hấn sẽ phá Hân. Bây giờ thì Hân nghĩ là đúng Hà ạ! Nhỏ đừng cho anh Tâm biết chuyện này nhé, nếu bắt gặp anh Tâm có đến đây tìm Hân nghe Hà!

Hà vẫn vô tình nói với bạn:

- Mình là người ngay thẳng, chân thật với chồng, có việc gì phải sợ!

Ngọc Hân vội đứng lên nói với bạn:

- Thôi nhỏ à! Làm việc đi, đã đến giờ rồi. Đừng có lời thôi nữa...

Tiết trời u buồn lạnh lạnh thế mà Hân để mồ hôi như tháng hè chẳng khác.

Hân thấy lo sợ, lo sợ sóng gió sẽ xảy ra bất cứ lúc nào, nếu như Thái Điền có ý phá hại Ngọc Hân.

Ngồi vào bàn làm việc mà Hân thờ ơ như không còn đầu óc tâm trí cho nhiệm vụ của mình.

Hân mong sao cho thời gian qua mau để trở về nhà. Cô rất ngại sẽ đối đầu với Thái Điền, nếu anh lại tìm đến đây mãi...

Con mưa trái mùa bất chợt đổ ào xuống khi Hân đang trên đường về nhà.

Minh ướt đầm vì mưa quá lớn bước vào nhà Hân đã thấy Tâm nơi phòng khách.

Hân vội đi nhanh về phòng lấy đồ vội bước vào buồng tắm, cô đóng chặt cửa lại, lưng tựa vào tường, đôi tay run bắn lên vì lạnh Hân ôm lấy ngực.

Lạy trời cho con thoát khỏi hậu quả tai hại đau đớn này! Tại sao Điện lại đến buu điện tìm Hân? Anh có ý gây sự chằng?

Xin thượng đế giúp con trong lúc khốn khổ này, đừng để Điện xúc phạm sĩ nhục đến Minh Tâm.

Ngọc Hân vô cùng đau khổ, dường như trong cô đang tuyệt vọng. Nếu có việc gì xảy ra có lẽ Hân sẽ tự vận, đó là giải pháp Hân đã nghĩ từ lâu.

Nước mắt Hân hòa cùng nước lá. Hân chột rùn mình run sợ và cảm thấy lạnh buốt khi vừa dầm mưa về.

Vội vã tắm thật nhanh, mặc quần áo vào đi ra với ý nghĩ chết chóc trong đầu Ngọc Hân.

Hân nhẹ lắc đầu, xua đi ý nghĩ:

- Mình bệnh rồi! Lạy trời cho con bệnh nặng và chết đi thế là hết. Đừng ai buồn khổ hay dằn vặt day dứt vì con.

Một cơn gió rét lùa qua cửa sổ phòng làm Hân run lên, cô vội nhào lên giường nệm, lấy chiếc mền len đắp lên người, trùm kín gương mặt đang tái ngắt.

Tâm vừa bước vô phòng thấy vậy, anh giật mình vội hỏi:

- Em sao vậy?

Giọng Hân run run:

- Em lạnh quá, tự nhiên em lạnh buốt rồi run lên anh ạ!

Hân kéo mền trùm đầu kín hơn, nước mắt đã trào ra. Tâm chưa nhận thấy Hân khóc! Anh kêu bà Vú:

- Vú ơi! Dương như Hân trúng mưa rồi, Vú vào lo giùm vợ con...

Bà Minh Trí nghe nói Ngọc Hân cảm lạnh vội vào với con dâu. Bà liền lấy dầu xoa bóp cho Hân, miệng nói:

- Để mẹ thoa dầu cho, trời mưa lớn thế này, con không trú mưa nên cảm lạnh đó.

Hân cố nắm chặt chiếc mền trùm kín đầu, sợ mẹ chồng phát hiện nàng đang khóc.

- Con lạnh lắm!... lạnh lắm!

Bà trí rờ trán Hân, cô nhẹ nghiêng đầu né tránh.

- Mẹ con lạnh lắm! Mẹ để con ủ ấm một chút sẽ hết lạnh.

Bà Trí nói rồi rít:

Hay để mẹ điện thoại cho chị sui hay, thường khi ở bên nhà con có như thế này không? Sao con tun quá vậy Hân?

Không chờ Hân đồng ý, bà Trí bấm số gọi điện cho bà Hiền, Hân không biết nói sao hơn, thật ra cô không muốn mẹ cô hiện diện trong lúc này.

Khoảng nửa tiếng sau chiếc xe Toyota ngừng lại trước cửa nhà bà Trí. Bà Hiền về lo lắng hoang mang bước vào nhà của Minh Tâm.

Bà Hiền sợ việc gì xảy ra giữa hai vợ chồng trẻ. Bà đến lúc này chỉ khó cho Hân.

Bà hỏi bà Trí:

- Ngọc Hân sao hả chị?

Bà Trí nắm tay bà vui vẻ nói:

- Vừa đi làm về Hân mắc mưa nó run quá làm tôi cũng điếng cả hồn nên gọi điện cho chị hay. Chị vào đi Hân đang nằm ủ này giờ đó.

Ngọc Hân nghe tiếng mẹ, vội hé chiếc mền xem chồng cô đứng nơi đâu. Hân biết Tâm đi tắm, nên cô yên tâm.

Bà Hiền vừa kéo mền. Hân vụt ôm chầm lấy mẹ khóc ngất.

- Mẹ! Mẹ ơi! Con khổ quá mẹ ơi!

Bà Hiền cũng khóc như con:

- Con bệnh rồi Hân ơi! Trong người con sao vậy?

Hân nói trong khổ sở:

- Chắc con chết mất mẹ ơi!

Bà Hiền hoảng hốt:

Con đừng nói nói bậy Hân! Con khóc vì bệnh hay việc gì hả? Hay là con cùng mẹ về bên nhà, mẹ lo bệnh cho con...

Ngọc Hân nói:

- Con bị lạnh, hiện con lạnh buốt cả người, con khổ sở vô cùng mẹ ơi! Nhưng con không thể nào về với mẹ đâu. Con nói con cam chịu hết mọi hậu quả xảy ra với con mà...

Hân lại nắc trong đau đớn. Bà Hiền hỏi nhỏ:

- Con nói gì vậy Hân? Con nói về bệnh tình của con hay việc... chồng con đâu? Sao con lại nói đau khổ? Nói mẹ nghe coi Hân?

Bất ngờ bà Trí bước vào hỏi:

- Ngọc Hân sao vậy chị? Đã bớt chưa.

Bà Hiền đáp nhanh:

- Nó bảo lạnh buốt cả ruột gan, tôi bảo về bên nhà tôi lo cho, nó không chịu bảo là sống chết vì cũng ở đây, nó tự lo lấy được.

Bà Trí rầy con dâu:

- Sao con lại làm cho mẹ con sợ vậy Hân? Cảm lạnh là việc thường, thoa dầu, uống thuốc là sẽ hết. Để thằng Tâm đưa con đi bác sĩ.

Có mặt mẹ chồng Hân như vẻ sợ nên im lặng để cho bà Hiền xoa dầu cho cô.

Minh Tâm ở nhà tắm bước ra đứng nhìn hai bà mẹ lo cho Hân, anh nhíu mày. Hành động của Tâm làm cho Hân mỉm lòng, tim cô đau nhói. Hân thấy tủi thân. Đáng lý ra anh là người lo lắng, chăm sóc cho cô nhiều hơn ai hết. Thế mà anh không một lời hỏi thăm, một cử chỉ âu yếm chăm sóc cho Hân.

Tự nhiên Hân nắc lên đẩy tay mẹ ra, cô nói:

- Mẹ về đi... con không sao hết, mẹ làm gì lo sợ quá như con sắp chết vậy.

Bà Hiền dịu giọng:

- Nè con! Để mẹ lo cho, con bị cảm nặng rồi đó nhé! Hay để mẹ tìm nôi xông cho con nghe.

Minh Tâm đang chải đầu, nghe bà Hiền nói thế, anh nói về gay gắt:

- Cô ấy trúng gió cảm lạnh có gì đáng lo như thế?

Hân chẳng nghe tiếng anh hỏi thăm, chăm sóc, lại còn lên tiếng gay gắt. Cô lại nhìn Tâm, tư thế ngồi của anh về đêm chiêu suy nghĩ. Nước mắt Hân lại tràn ra khóe mắt.

Bà Trí cười:

- Con dễ khóc quá vậy Hân? Mới bệnh có một chút là đã khóc. May là đã có hai mẹ kề bên, mà con còn tủi thân là sao vậy?

Tâm nhếch môi cười, phà khói thuốc:

- Tại mẹ lơ lửng rồi rít nên cô ấy nhõng nhẽo thêm. Mẹ cứ về nghỉ đi, để cô ấy đây cho con, con biết lo cho Hân mà...

Nghe lời nói của Tâm, bà Hiền có vẻ không bằng lòng nói:

- Vợ đau chồng phải lo, tại tôi thấy cậu hồ hững với nó, tôi phải lo chứ! Thì ra này giờ cậu ngồi hút thuốc chẳng cần chăm sóc vợ.

Hân hoảng hốt nói với mẹ:

- Mẹ ạ! Mẹ đừng lỗi phải với anh Tâm. Mẹ về đi, ở đây đã có mẹ và chồng con lo con được rồi...

Tâm nghe lời bà Hiền nói như trách mình, anh cười gằn:

- Con xin lỗi, còn mẹ nữa, mẹ vào ăn cơm đi, nhờ dì vú nấu giùm con chén cháo, con cũng mệt lắm rồi.

Nghe giọng nói của Tâm, bà Hiền đã hiểu rõ hai đứa đã có chuyện rồi. Bà tái mặt quay nhìn Hân uất nghẹn:

- Mẹ về nghe con!

Ngọc Hân gật nhẹ:

- Mẹ về đi, con khỏe con sẽ sang thăm mẹ ngay.

Tâm cũng chào mẹ vợ, nhưng anh không nhìn thẳng. Bà quay đi nơi khác:

- Mẹ về!

Hân nhìn mẹ chồng nói:

- Con cảm ơn mẹ, con đã khỏe nhiều.

Bà Trí nhìn Tâm:

- Con lo cho Hân. Mẹ thấy mẹ vợ con có vẻ giận con đó.

Mình Tâm cúi gắt:

- Bộ con không mệt sao? Cảm sơ sơ làm gì phải đòi cả nhà lo như thế?

Thấy vẻ cộc cằn hằn học của Tâm.

- Bà Trí nghĩ Tâm đang mệt vì vừa đi dạy về.

Bà khẽ nói:

- Thôi vợ chồng đóng cửa nghỉ đi.

- Chờ cháo chín, mẹ bảo dì vú lên gọi vợ chồng con ăn!

Tâm không trả lời mẹ, anh cũng nhận thấy mình vô lý. Anh hồi hận quay lại nhìn Ngọc Hân.

Hân nằm xoay mặt vào tường đôi vai rung động. Cô đang tiếc đã không tự kết liễu cuộc đời mình.

Tâm dịu cơn giận, anh đến bên Hân, nằm xuống bên nàng, anh sờ trán Hân lại thút thít khóc:

- Em nóng lắm, để anh lấy thuốc cho em uống, anh xin lỗi em đã cư xử không tốt với mẹ khi nãy...

Ngọc Hân mở lời:

- Tâm ơi! Em xin anh đừng làm nhục ba mẹ em.

Giọng trầm ấm Tâm nói:

- Anh không cố ý Hân ạ!

Rồi Tâm lại cười nhạt với chính mình:

- Săn sóc? Phải chi trước kia mẹ biết săn sóc lo lắng cho em thì em...

Rồi anh lắc đầu:

- Thôi em đừng nói gì nữa Hân ơi. Em càng bệnh vực mẹ, anh càng giận hơn. Thà em để anh quên...

Hân đã biết vết thương lòng nơi anh còn mới, hãy tránh đừng đụng đến.

Hân quay người lại:

- Em sẽ cố tránh cho anh khỏi gặp mẹ em trong thời gian này.

Minh Tâm nói:

- Cũng nên như thế. Khi nào có thể được, thì anh đi với em sang thăm mẹ vậy.

Hân nhìn chồng:

- Em cảm ơn anh.

Minh Tâm ngồi lên nói:

Bây giờ em uống thuốc nhé. Một chút khỏe rồi anh cùng em ăn cháo!

Ngọc Hân nhẹ gật đầu, cô cảm thấy

nhẹ lòng, khi cô được sự an ủi, âu yếm lo lắng của chồng đối với cô trong lúc này.

Vừa mưa xong ký cam. Ngọc Hân chợt, thấy choáng váng mặt mày, cô vội trả tiền bước ra khỏi quầy trái cây.

Hân ngồi xuống bên đường rồi buồn nôn ói ra một bãi nước bọt. Khó chịu trong dạ. Hân mua vài món đồ rồi ra về.

Tính ra thì Ngọc Hân sống với Minh Tâm đã gần hai tháng rồi còn gì.

Hân vừa bước vào nhà đã gặp bà Trí, Hân vội nói:

- Tự nhiên con chóng mặt, khó chịu quá mẹ à! Mẹ xem con mua còn thiếu gì, nhờ vú mua thêm dùm con vậy.

Bà cười nói với con dâu:

- Có gì ăn cũng được con ạ! Chắc là con lại cảm như hôm trước rồi đó Ngọc Hân.

Hân nhìn mẹ chồng:

- Không đâu mẹ! Con không lạnh như hôm trước, mà hôm nay con chóng mặt xây xẩm bào bọ trong ruột, khó chịu lắm, lại muốn mưa hoài luôn...

Bà Trí sững sốt nhìn con dâu, Hân đưa tay chặn lấy cổ, vội vã chạy mau vào nhà tắm nôn ói.

Bà thấy sự khác lạ nơi Ngọc Hân, bà Trí liền gọi điện thoại cho bà Hiền biết tin.

Một lúc sau bà Hiền có mặt bên nhà Minh Tâm. Bà Trí thấy bạn liền lên tiếng:

- Tôi bận quá, định đi công chuyện với ông bà, chị xem dùm tôi Hân nó đau sao, đưa nôi đi bác sĩ hay là sao chị?

Bà Hiền nói khẽ:

- Dạ, chị bận việc thì cứ đi. Để tôi xem Hân nó đau gì?

Bà Hiền đỡ Hân cho cô ói, bà có vẻ nghi ngờ Hân có thai nên hỏi nhỏ:

- Tháng rồi con đã "có" chưa?

Ngọc Hân không trả lời mẹ được, cô khom người giàn giụa nước mắt chỉ lắc đầu và thở dốc.

Bà Hiền xoay nhìn bà Trí:

- Để tôi đưa nó về bên nhà nghỉ và nhờ bác sĩ đến khám cho nó nghe chị!

Bà vội đỡ Hân, nhưng cô xua tay.

- Con chưa cho chồng con biết, con không dám về bên mẹ đâu, mẹ đưa con lên phòng được rồi.

Bà Trí nhìn bạn mỉm cười nói:

- Chị à! Tôi nghi nó có bầu...

Bà Hiền cũng thật tình:

- Thì tôi cũng nghi như chị vậy! Để một lát tôi hỏi và tính ngày dùm nó sẽ biết ngay thôi.

Bà Hiền đưa Ngọc Hân về phăng hỏi nhỏ:

- Từ ngày cưới đến nay Tâm có ăn ở với con không Hân?

Ngọc Hân nằm thở dốc, vẻ mặt xanh murốt, cô lại lắc đầu không nói gì. Hiền tiếp lời:

- Vậy chắc chắn là con có bầu rồi Hân ạ!

Hân biến sắc:

- Có bầu? Là có con đó hả mẹ?

Bà Hiền gật đầu:

- Ờ! Mẹ và mẹ chồng con đều nhận thấy triệu chứng con có bầu đấy.

Ngọc Hân thần thờ:

- Có chắc thế không hở mẹ?

Bà Hiền mỉm cười nhìn vẻ ngây thơ của Hân:

- Chắc rồi! Nhưng có bầu thì có, làm gì mà con sợ sệt quá vậy.

Hân nói một mình:

- Kỳ lạ vậy?

Bà Hiền ngạc nhiên hỏi:

- Kỳ lạ là sao con.

Hân ấp úng:

- Con nghĩ là có lẽ không phải. Bởi vì.

Thấy con nói đến đó rồi im bặt, bà vội vàng hỏi:

- Bởi vì sao? Con nói mẹ nghe xem, đừng ấp a, ấp úng, mẹ lo quá...

Hân cúi đầu nói nho nhỏ với bà Hiền:

- Bởi vì từ hôm cưới đến nay. Tâm mới chỉ... gần con có một lần:

Bà Hiền kêu lên sững sốt:

- Có một lần?

Nhìn mẹ cô khẽ gật đầu đáp:

- Dạ!

Bà nhìn con dò xét:

- Sao lạ vậy?

Bà Hiền kêu lên sững sốt:

- Có một lần?

Nhìn mẹ cô khẽ gật đầu đáp:

- Dạ!

Bà nhìn con dò xét:

- Sao lạ vậy? Vậy tại sao mẹ thấy vợ chồng con hạnh phúc vui vẻ yêu nhau lắm mà.

Ngọc Hân buồn bã kể lại cho mẹ nghe hết đầu đuôi về những ngày sống chung với chồng, không dấu giếm mẹ điều gì. Đến cả tấm drap vải giường đem về cho bà xem làm quà...

Bà Hiền ngẩn ngơ buồn bã, bà cảm thấy hổ thẹn với chính bà. Nhưng bà không trách Tâm, vì cũng do lỗi ở Hân mà ra như thế.

Bà buồn bã nói:

- Mẹ không ngờ Tâm có lối cư xử đẹp như thế ấy. Hôm trước nó gay gắt, hằn học lời nói với mẹ. Nhưng mẹ tha thứ hết cho nó, cũng như nó đã tha thứ cho con, những lỗi lầm vừa qua.

Cô nắm tay mẹ:

- Có nên cho anh Tâm biết con đã có thai không mẹ?

Bà Hiền suy nghĩ rồi ngăn cản:

- Khoan đã con. Hãy chờ một tháng nữa, biết chắc chắn rồi hãy báo tin mừng cho chồng con...

Hân hỏi mẹ:

- Mẹ chồng con có mừng không mẹ?

Bà Hiền gật đầu:

- Xem ra mẹ chồng con cũng mừng lắm đó!

Hân nhìn mẹ, ánh mắt cô mừng vui lẫn lộn. Hân không biết có con rồi Tâm đối xử với Hân ra sao, trong thời gian sắp tới.

Bà Hiền và Hân dự tính cùng nhau giấu Tâm. Chờ đợi cho tin vui chắc chắn sẽ cho anh hay tin, lúc ấy vui mừng nhiều hơn.

Nghĩ thế bà Hiền thấy vui và nhẹ hẫng lòng. Bà dặn dò Hân thêm đôi điều rồi ra về:

Cầm xách hàng đẹp mới mua về cho Hân. Tâm bước vào phòng khách thì gặp ngay mẹ.

Bà Trí niềm nở vồn vã đi về phía Tâm báo tin mừng:

Con đã về, Minh Tâm vợ con có triệu chứng mang thai rồi đó. Mẹ mừng quá

Nghe mẹ nói thế Tâm chột sững sờ buông gói hàng rơi xuống đất vội vã hỏi:

- Cô ấy đâu?

Bà Trí ngạc nhiên nhìn con:

- Ngọc Hân đi chợ về, ói mửa dữ dội, đang nằm nghỉ trong phòng.

Mồ hôi rịn ra trên trán Tâm, anh ngồi phịch xuống ghế ôm đầu. Trong khi ở trong phòng Hân đã nghe được tất cả lời đối thoại của chồng và bà Trí.

Hân chờ đợi anh vào thăm nhưng không thấy anh vào...

Một thoáng bà Trí đến bên Tâm hỏi:

- Con sao vậy Tâm? Sao nghe tin vợ có thai mà con buồn như thế?

Tâm vẫn lặng thinh:

- !...

Bà Trí nói tiếp:

- Con chưa muốn có con sao.

Minh Tâm bưng tĩnh lại, chột nhớ ra đang có mẹ mình bên cạnh, đang chú ý hành động cử chỉ của mình. Anh liền đổi thái độ làm tỉnh, vội trả lời bà:

- Còn trẻ có con chi3 thêm bận rộn.

Bà Trí rầy Tâm:

- Đừng nói kỳ vậy! Đó là luật tạo hóa, con là phước đức trời ban cho đấy. Con có biết bao nhiêu người muốn sinh một đứa con mà không được, con chẳng thấy sao Tâm?

Anh lắc đầu nói:

- Mẹ à! Mẹ đừng nói nữa, con muốn được yên, con mệt lắm.

Bà Trí lắc đầu nhìn theo dáng Tâm đi lên lầu.

Dù Minh Tâm đã hứa với Hân là tha thứ cho cô tất cả những lỗi lầm đã qua. Xóa bỏ mọi mặc cảm hàn gắn vết thương lòng.

Nhưng trước sự xảy ra quá đột ngột đã khơi lại tự ái, ích kỷ cá nhân, pha lẫn với sự ghen tuông ghê gớm của một người đàn ông như Minh Tâm.

Anh đâm ra nghi ngờ tất cả sự trung thực của Hân. Nghi ngờ cả đứa con trong bụng nàng, không phải là con của anh, không phải là giọt máu của anh.

Minh Tâm vụt đứng lên đi về phòng anh đứng khoanh tay nhìn Hân đang nằm vật vã trên giường.

- Ngọc Hân! Em có thai thật đấy ư?

Hân xoay nhìn anh im lặng:

- !...

Anh thở dài gắt giọng:

- Đứa con này của anh hay của ai.

Hân ngồi bật dậy, mặt tái xanh vì lời nói của Tâm. Hân mấp máy:

- Trời ơi! Tâm ơi! Anh nói gì thế?

Nếu không phải là con anh thì nó là con ai bây giờ? Từ ngày về sống chung, làm vợ anh, có lúc nào em xa anh đâu?

Anh quắc mắt:

- Cô nói láo? Cô đi làm việc, tôi làm sao kiểm soát được sự gian trá của cô chứ?

Dòng lệ chột trào ra, Hân uất nghẹn:

- Trời ơi! Anh Tâm? Anh không hiểu cho em gì hết.

Anh nhếch môi cười:

- Lại khóc! Cô muốn khóc để tôi động quên hết những việc làm tồi tệ của cô à? Rất tiếc tôi muốn quên nhưng cô lại khơi lại cho tôi nhớ.

Bằng đôi mắt nghi ngờ và lòng ghen tức Tâm lặng lẽ đi ra ngoài về mặt anh buồn thê thảm.

Tâm lặng lẽ lấy xe đi đến nhà Hoàng Phúc, thằng bạn thân lúc còn chung trường ngày xưa.

Tâm bỏ mặc Hân ngồi trong phòng với niềm đau buồn uất nghẹn cõi lòng!

- Tâm ơi! Em biết nói sao cho anh hiểu đây? Thật sự em đang mang thai và chính đứa bé này là con của anh mà.

- Anh quá tàn nhẫn không tha thứ được cho em sao Tâm?

Hân gục đầu xuống gối, cô khóc nức lên trong đau đớn tột cùng!